

Hledání

Už jsem hledala spousty věcí, klíče, peněženku, tužku, koření na polévku, halenku ve skříni, častokrát své poznámky k józe, také knihy, poslední dobou i soubory v počítači, nový účes, dobrého lékaře. Hledala jsem i kamarádky, partnera, příjemné vztahy. Hledala jsem krásná místa v přírodě, učitele jógy, styl jógy, informace a dobré zdroje pro svůj rozvoj a také klid myšlenek. Mohla bych pokračovat dál a dál a jistě by to byl nekonečný seznam. Většinu jsem našla, když jsem přestala hledat, a to jak klíče, tak i současného učitele jógy. Možná máte podobnou zkušenost. Jakmile pustím to úsilí, odevzdám se osudu a plynutí času, většinou mě to přivede k hledanému cíli. Někdy to trvá déle, někdy na to dokonce i zapomenu a pak se ono kýžené hledané objeví. Ale to už jsem zapomněla na to, že jsem jej hledala. Při hledání si často dělám těžkou hlavu, vysiluji se, je to vyčerpávající a samozřejmě své „hledání“ a vše s tím související občas předávám i na druhé. Můj manžel má se mnou zkušenost, když přede dveřmi přehrabuji několik kabelek a stejně klíče nenacházím. Dříve jsem na něj svůj „hledací amok“ často přenášela. Dnes už se nenechá, protože ví. Ví, že se „ono“ objeví. Svůj klid přenáší i na mé další hledané cíle, a vlastně mě učí nejen on, ale i má zkušenost, že stále něco hledat vyčerpává. A tak jsou věci, které už postupem času nechávám tzv. „vyplynout“.

V nedávné době tak vyplynulo i stěhování Centra vitality. Nic jsme s manželem nehledali. Jen jsme si přáli najít místečko, které by se více přiblížilo našemu přání, jakou podobu by Centrum vitality mohlo mít. A opravdu „z čistého nebe“ přišlo a jak to bývá nečekaně a ne zrovna v nejpříhodnější okamžik. Naše časové i jiné plány se příliš neztotožňovaly s tím, že již nastane tento malý „kulový blesk“. V takových okamžicích je však dobré neváhat. Pomáhá vědět. Vědět, co chci, k čemu mě to má vést a vše ostatní s tím související se začne srovnávat, tak jako když skládáte puzzle. A opravdu se naše přání uskutečnilo, protože příležitost, která přišla, se nám opravdu zamlouvala a veškeré ostatní souvislosti se začaly skládat téměř samovolně k tomu, že vše se stihne, zvládne, uhradí. Uvědomila jsem si tentokrát už poněkolkáté jak obrovskou sílu má myšlenka. Alespoň se mi to i nyní potvrdilo. Ve svém článku, který jsem psala před více než dvěma lety – „Zbavit se starého kabátu“ jsem se zmiňovala o tom, jak dlouhá cesta vedla ke změně odejít z mého bývalého pracoviště. Věřte, že podruhé, potřetí a znovu a znovu se i velké změny, které vedou k vašemu „hledanému“ uskutečňují lépe a lépe. Na kratičkou chvíli přišla i nostalgie, ale „odlepit“ se od lpění nebylo tak těžké, protože nás čekalo něco nového, tvořivého a stalo se tak i výzvou uchopit příležitost. Proběhlo několik jednání, rozjímání nad rozpočtem, představou, jakou podobu by Centrum vitality mělo mít a od technických věcí až po ty vizuální se pozvolna

klubalo na svět. Nekonečné rozhovory s manželem při „budování“ a občasné rozdílné názory nás vedly k ustupování, toleranci a tak nás naše Centrum vitality zase pěkně učí životu, možná i kroku do nejistoty, ale o to je to vše tvůrčí a kouzelné.

A tak při hledání není dobré příliš usilovat, váhat, je dobré vědět, mít myšlenku a věřit. Tak mi ukazuje i zkušenost s jógou. Hledala jsem, která ta jóga je vlastně tou „pravou“, kterou mám cvičit. A dnes se přesvědčuji, že i tady je to vývoj, který vyplývá z dané situace, snad i životního období. Zním už dostatek jógových pozic, ale podoba každé z nich se stále mění a já vím, že když bych hledala něco konkrétního, tak se doberu možná cíle, ale jen na chvíli, pak jdu zase dál. Víím, že mě vede myšlenka, která říká, „chci cvičit jógu“ a víra, která mě zavede právě tam, co potřebuji. K učiteli, který mě pomůže nasměrovat a samozřejmě k sobě samé, kde nejde tolik o hledání nejideálnější polohy, ale naslouchání tělu, myslí a hraní si teď zrovna tak, a pak zase jinak. A tak jsem spokojená s tím, co právě je, čerpám z daných zkušeností a vědomostí a těším se na to, co zase vyplyne.

Mějte pěkné dny